

TEBEŞİR TOZUNUN ÜSTÜNDEKİ LEKE

Derler ya; meğer insanın canı, görmek istediğini baktığı yerde göremediğinde ne çok yanarmış... İşte biz bunu yaşadık.

İnsan, “Öğrenciler okula niçin gider?” diye sorar. Eğitim almak, bir şeyler öğrenmek ve hayatının geri kalanını bu bilgiler eşliğinde sürdürmek için... Öğretmen ise hayatı boyunca öğrendiği güzel bilgileri aktarmak ister. Öyle değil mi? Okul bunun için vardır.

Dışarıdan bakıldığında okul, üzerine süslemeler yapılmış bir beton yığını gibi görünebilir; ama onu özel kılan, içindeki insanlardır.

“İnsan” diyorum... İnsanlıktan çıkmış, yalnızca fizyolojik olarak benzerlik gösteren kişilere insan demiyorum. O insanlıktan çıkmış kişi; nice hayatları söndürdü, nice hayalleri soğuk toprağa gömdü. Belki de bir müdürün öğrencilerine eksik etmediği sabır, bugün tebeşirlerin üzerindeki lekeleri, camları silmek için harcanıyor. Oysa okul, bunların yaşanacağı bir yer değildir. Okul, bu değildir!

Aile; evladının eline bir parça ekmek, sırtına bir çanta, cebine biraz para koyup onu başından savmak için göndermez okula. Okul, bir emanetin teslim edildiği yerdir. Ama ne yazık ki, kimi insanlar gurur kaynağı olurken, kimileri derin bir kederin sebebi hâline geliyor.

Yakın zamanda birçok masum can, bu kötüleşmiş ve kendi kendini tüketen dünyadan göçüp gitti. Arkalarında bıraktıkları bu ağır acı ise bize, insanlığın geldiği noktayı bir kez daha sorgulattı: “Ne oluyor?”

Öğretmen Ayla...

O, herkesin öğretmeni, her masum çocuğun annesiydi. Kendi canını hiçe sayarak, bir annenin içgüdüleriyle evlatlarını korumaya çalıştı; adeta etten bir duvar oldu.

Dün yanımızdaydın, bugün yoksun... Ama sen, daima zihinlerimizde ve kalplerimizde yaşayacaksın.

Saygılarımla...

Huzeyfe Enfal ATASOY

AL / 10-A